

בבית המשפט העליון

מ"ח 6081/04

בפני: כבוד הנשיא א' ברק

המבקש: מוחמד בריגת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לעריכת משפט חוזר לפי סעיף 31 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984

חקיקה שאוזכרה:

חוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984: סעי' 31, 31(א), 31(א)(2), 31(א)(4)

חוק העונשין, תשל"ז-1977: סעי' 383, 402(ב), 415

תקנות בתי המשפט (סדרי דין במשפט חוזר), תשי"ז-1957: סעי' 2(ג)

מיני-רציו:

* בתי משפט – משפט חוזר – עילות לקיומו

הדיון נסב אודות בקשה למשפט חוזר. לטענת המבקש, קיימת קלטת המוכיחה כי הרשות הפלסטינית ניסתה להפלילו, והיא יכולה לשנות את תוצאות המשפט לטובתו. כן טען לקיומו של עיוות-דין בשל אי-קיום עימות בין המבקש לבין המתלוננים נגדו. נשיא ביהמ"ש העליון דחה את הבקשה ופסק כי:

לא די בטענה ההופכת עצמה בפני הטוען, לראיה. יש צורך בביסוס עובדה או ראיה אשר יש בה אמינות לכאורית. עצם העלאה של טענה כללית כי קיימת קלטת, ללא ביסוס כלשהו בחומר הראיות או בתשתית העובדתית, אין בה את ה"משקל הסגולי" הנדרש, היכול לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש.

זיהויו והגדרתו של עיוות דין ייעשו ממקרה למקרה, על-פי נסיבותיו של כל מקרה לגופו, ובעניין זה בית המשפט יעשה כחוכמתו וכמצפונו. במקרה דנן, היעדר עימות בין המבקש למתלוננים אינו מעורר חשש כי נתקיים עיוות דין בהרשעת המבקש, שכן אין בהעדר עימות כשלעצמו כדי להוות עילה למשפט חוזר. הוא הדין גם באשר לטענה בדבר קיומן של סתירות בגרסאות עדי התביעה, שכן טענות מסוג זה מתבררות בערכאה הדיונית, ואין מקומן של טענות אלה בהליך של בקשה למשפט חוזר.

העדרו של ייצוג או כשל בייצוג המשפטי, אין בו לבדו להביא לקיומו של משפט חוזר, ועל המבקש להראות כי אי-הייצוג מהווה בסיס לחשש ממשי בדבר קיומו של עיוות דין, וכן עליו להראות, שייצוגו היה מקים פוטנציאל ממשי לשינוי הכרעת דינו. במקרה דנן, טענות המבקש הן כלליות וגורפות, והן אינן מצביעות על כשל כלשהו בייצוג היכול ליצור עיוות דין.

החלטה

לפני בקשה למשפט חוזר לפי [סעיף 31 לחוק בתי המשפט](#) [נוסח משולב] התשמ"ד, 1984 (להלן – חוק בתי המשפט).

העובדות

1. כנגד המבקש הוגש (ביום 14.1.02) כתב אישום המייחס לו שורה של עבירות שונות. כתב האישום כלל חמישה אישומים. באישום הראשון והשני יוחסו למבקש עבירות של שוד מזוין לפי [סעיף 402\(ב\) לחוק העונשין](#), התשל"ז-1977 (להלן – חוק העונשין) ועבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 415](#) סיפא לחוק העונשין. באישום השלישי, הרביעי והחמישי, יוחסו למבקש עבירות של גניבה לפי [סעיף 383 לחוק העונשין](#) ועבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי [סעיף 415](#) סיפא לחוק העונשין. במהלך המשפט חזרה בה התביעה מהאישום השני ונתרו אפוא ארבעה אישומים בלבד. על פי הנטען בכתב האישום, בשלושת האישומים הראשונים, הציע המבקש עסקאות לאנשים שונים, תוך הבטחה כי יש ביכולתו לספק להם מוצרים במחיר נמוך ממחיר השוק. המבקש נטל מהם את כספם ונמלט. באישום הרביעי נטען, כי המבקש העמיד את רכבו למכירה, ולאחר שסיכם על מחיר עם הקונים, נטל מהם מקדמה ונמלט. בדרך זו גרף המבקש לכיסו כ-180,000 ש"ח.

ההליכים

2. עניינו של המבקש נדון בבית המשפט המחוזי בירושלים (ת"פ 3008/02, השופטת מ' ארד). בהכרעת הדין (מיום 9.9.03) זוכה המבקש כאמור מהאישום השני. כן זוכה מחמת הספק מעבירות השוד המזוין שבמסגרת האישום הראשון. המבקש הורשע בעבירות הגניבה וקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. בית המשפט קבע, כי באירועים נפרדים, המבקש יצר קשר עם אנשים שונים ופיתה אותם לקשור עמו קשרים עסקיים בטענה כי יש באפשרותו לספק מוצרים במחיר נמוך. באירוע הראשון הציע המבקש לאדם בשם נביל נג'די (להלן – נג'די), בעל חנות לחומרי בנייה, כי ירכוש עבורו חומרי בנייה. לאחר ביקור בחנות לחומרי בנייה, פירט נג'די אודות המוצרים

שברצונו שהמבקש ירכוש עבורו בסך של 90,000 ש"ח. נוכח דרישת המבקש כי הכסף ישולם לו עובר לאספקת הסחורה, העביר נג'די למבקש 100,000 ש"ח, עת נפגשו (ביום 20.12.01) במכוניתו של נג'די. לאחר קבלת הכסף נמלט המבקש מהרכב. ניסיונות מאוחרים להשבת הכסף לא צלחו. באירוע השני הציע המבקש לשני אנשים בשם אחמד עבד אלבארי (להלן – אלבארי) וצברי אלג'מל (להלן – אלג'מל), לרכוש ממנו סיגריות. אלבארי ואלג'מל הציעו את העסקה לאדם אחר ופעלו בשמו להשלמת הרכישה. הם הגיעו בלוויית שני אנשים אחרים לפגוש את המבקש (ביום 22.7.01), עת המבקש נכנס לרכבם. המבקש הצביע על מחסן בטענה שהסחורה נמצאת שם וכי הוא עולה לביתו להביא את המפתח. המבקש לקח את כספם, בסך 30,000 ש"ח, עלה לביתו ולא שב. ניסיונותיהם של אלבארי ואלג'מל ליצור עמו קשר עלו בתוהו. באירוע השלישי יצר המבקש קשר עם אדם בשם ח'אלד נבריסי (להלן – נבריסי) שתיווך בינו לבין בעל מכולת, אדם בשם שרבאטי (להלן – שרבאטי) בעסקה לרכישת סיגריות. הצדדים נפגשו (ביום 30.11.01) והועבר תשלום בסך 41,000 ש"ח למבקש, עובר לאספקת הסחורה. המבקש הורה לשרבאטי ונבריסי להמתין לו ליד ביתו, על-מנת שיביא את הסיגריות. משבושש המבקש לחזור, ניסו נבריסי ושרבאטי ליצור עמו קשר, אך לשווא. באירוע הרביעי הציע המבקש לאדם בשם כמאל עזאלה (להלן – עזאלה), לרכוש את רכבו. המבקש ביקש לקבל מקדמה על חשבון התשלום בסך 10,000 ש"ח. הצדדים נפגשו (ביום 17.6.01), והכסף הועבר למבקש. המבקש נכנס לביתו בתואנה כי ככוונתו להביא את המפתחות לרכב, ונמלט דרך כניסה אחרת לבניין. חברו של עזאלה הבחין בו, תפס אותו והזעיק את המשטרה.

3. בית המשפט המחוזי קיבל את גרסאות המתלוננים ועדי המאשימה כמהימנות ועקביות. חיזוק לעדויות מצא בית המשפט בעובדה כי אין קשר בין העדים, ומדובר באירועים שונים בהם בוצעו מעשי המרמה והגניבה באותו אופן. בית המשפט דחה את גרסתו של המבקש לאירועים אלה. כן דחה את הטענה הכללית כי מדובר בעלילה שהעלילו עליו בשל היותו סייען. נקבע כי הטענה נטענה באופן סתמי ולא הוצגה לעדים. כן דחה בית המשפט את טענת האליבי של הנאשם בכל האמור לאירוע הראשון. נקבע כי עדי ההגנה לעניין האליבי היו מגמתיים וכי זכרו במדויק פרטים שלא סביר שיזכרו לאור הזמן הרב שעבר מאז האירוע. בגזר הדין (מיום 12.11.03) נגזרו על המבקש 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על-תנאי לתקופה של 12 חודשים, אותו ירצה אם יעבור תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירה של גניבה או מרמה, וכן פיצוי בסך 100,000 ש"ח וקנס בסך 10,000 ש"ח.

4. המבקש ערער לבית המשפט העליון על ההרשעה ועל גזר הדין (ע"פ 10841/03). בערעור, השיג המבקש על כך שבית המשפט העדיף את גרסתם של עדי

התביעה על פני גרסתו שלו. לטענתו, נתגלו סתירות מהותיות בעדויות העדים, הן במשטרה והן בבית המשפט, סתירות שלא יושבו בפסק הדין. עוד נטען כי העונש שהושת עליו הנו חמור ביותר, וכי נסיבותיו האישיות לא נלקחו בחשבון. בית המשפט העליון (השופטים מ' חשין, א' א' לוי וס' ג'ובראן) לא מצא הצדקה להתערב בקביעותו העובדתית של בית המשפט המחוזי ובגובה העונש, ודחה (ביום 24.2.04) את הערעור.

הבקשה לקיום משפט חוזר

5. המבקש הגיש (ביום 15.6.04) בקשה לקיום משפט חוזר. בבקשתו הוא מצביע על ראייה היכולה לשנות המצב לטובתו. לטענתו, קיימת קלטת בה אחד המתלוננים מתוודה כי הוא מעליל על המבקש וכי נשלח להתנקם בו מטעם הרשות הפלסטינית. כן טוען המבקש כי ביקש לערוך עימותים עם המתלוננים, אך בקשה זו סורבה על-ידי המשטרה. זאת ועוד, קיימות סתירות בגרסאות המתלוננים והעדים בבית המשפט ובמשטרה. בנוסף, אחד המתלוננים חתם על ערבות לטובתו ובית המשפט התעלם מכך, ואחד המתלוננים ביטל את תביעתו נגדו בטענה שהנאשם הוא הקורבן. לבסוף, טוען המבקש כי סבל מייצוג לא נאות. לטענתו, סניגורו התוודה בפני אשתו כי קיבל סכום כסף רב על מנת שלא יתאמץ במשפטו, ואף ניסה כל הזמן לשכנעו להודות בעבירות שיוחסו לו.

6. בהתאם לתקנה 2(ג) לתקנות בתי משפט (סדרי דין במשפט חוזר), התשי"ז-1957, הוגשה חוות דעת מטעם היועץ המשפטי לממשלה (להלן – המשיב), בה מתנגד המשיב לעריכת משפט חוזר. לדעת המשיב, לא נתגלתה במקרה זה עילה לקיומו של משפט חוזר, כנדרש בסעיף 31 לחוק בתי המשפט. הראיה החדשה בדמות הקלטת עליה מצביע המבקש, אינה חדשה כלל. המבקש העיד לגביה בבית המשפט המחוזי. לדבריו, בקלטת מופיע נביריטי, שם הוא מתוודה כי נשלח מטעם הרשות הפלסטינית להפלילו, וכי אנשי הרשות הפלסטינית ביקשו ממנו לחטוף את אחד מילדיו של המבקש על מנת שיסגיר את עצמו. המבקש לא צירף את הקלטת בשום שלב, ואף לא עמד על העדתו של נביריטי, למרות ששמו נכלל ברשימת עדי התביעה (אם כי בסוף הוחלט שלא להעידו). המבקש היה מיוצג, ולכן אם היה בידי הקלטת כדי לסייע לו, הרי שסביר כי זו הייתה מוגשת ונביריטי היה מתבקש להעיד. באשר להיותו של אחד המתלוננים ערב לשחרורו, הרי שהכוונה היא לנביריטי. הדבר היה ידוע למבקש, אין בכך ממש ובכל אופן אין הדבר מעלה חשש לעיוות דין. אכן, אחד המתלוננים (נג'די) החליט לחזור מתביעתו נגד המבקש, אולם מדובר בביטול התביעה האזרחית שהגיש נגד המבקש, לנוכח לחץ שהופעל עליו על-ידי משפחתו לביטול התביעה. המבקש בחר שלא לחקור את נג'די על

כך. טענת המבקש כי לא נערכו עימותים, למרות בקשותיו, איננה נכונה. נערכו עימותים עם המתלוננים באישום הראשון והאישום השני (ממנו זוכה המבקש לאחר שהמאשימה לא עמדה על הרשעה בגינו). עצם העובדה שלא נערכו עימותים נוספים, אין בה כדי להעלות חשש לעיוות דין. באשר לטענת המבקש כי ישנן סתירות בגרסאות עדי התביעה, הרי שטענה זו נטענה בערעור, וממילא אין מקומן של טענות אלה בהליך של משפט חוזר. לבסוף, טענת הכשל בייצוג אינה נכונה מן הפן העובדתי, ועצם העובדה כי סניגורו של המבקש לא טען טענות מסוימות, או עודד אותו להודות במעשים המיוחסים לו, אין בכך כדי לחייב משפט חוזר. זאת ועוד, הטענה כי הסניגור התוודה בפני אשת המבקש כי קיבל כסף על מנת שלא יבצע תפקידו נאמנה, היא טענה חסרת ביסוס.

ד"ן

7. לאחר עיון בחומר שלפני, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות. העילות לקיומו של משפט חוזר קבועות [בסעיף 31\(א\) לחוק בתי המשפט](#):

נשיא בית המשפט העליון או המשנה לנשיא או שופט אחר של בית המשפט העליון שקבע לכך הנשיא רשאי להורות כי בית המשפט העליון או בית משפט מחוזי שיקבע לכך יקיים משפט חוזר בענין פלילי שנפסק בו סופית, אם ראה כי נתקיים אחד מאלה:

(1) בית משפט פסק כי ראה מהראיות שהובאו באותו ענין יסודה היה בשקר או בזיוף, ויש יסוד להניח כי אילולא ראה זאת היה בכך כדי לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;

(2) הוצגו עובדות או ראיות, העשויות, לברן או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט בראשונה, לשנות את תוצאות המשפט לטובת הנידון;

(3) אדם אחר הורשע בינתיים בביצוע אותו מעשה העבירה, ומהנסיבות שנתגלו במשפטו של אותו אדם אחר נראה כי מי שהורשע לראשונה בעבירה לא ביצע אותה.

(4) נתעורר חשש של ממש כי בהרשעה נגרם לנידון עיוות דין.

עיון בבקשה למשפט חוזר מעלה כי המבקש מכוון לשתי עילות [בסעיף 31\(א\) לחוק בתי המשפט](#). ראשית, הקלטת המפלילה עליה מצביע המבקש כראיה אשר יש ביכולתה לשנות את תוצאת המשפט לטובתו ([סעיף 31\(א\)\(2\) לחוק בתי המשפט](#)). שנית, יתר הטענות שלדעת המבקש מצביעות על כך כי נגרם עיוות דין ([סעיף 31\(א\)\(4\) לחוק בתי המשפט](#)).

8. טענת המבקש על קיומה של קלטת המוכיחה, לדבריו, שנבריסטי נשלח מטעם הרשות הפלסטינית כדי להפלילו, איננה מהווה ראיה או עובדה שיש ביכולתה לשנות את תוצאות המשפט. כבר נקבע כי "לא די בטענה ההופכת עצמה בפני הטוען, לראיה. יש צורך בכיסוס עובדה או ראיה אשר יש בה אמינות לכאורית" ([מ"ח 6148/95 עזריה נ' מדינת ישראל, פ"ד נא \(2\) 334, 358](#); להלן – פרשת עזריה). עמד על כך הנשיא שמגר בציינו:

למותר להדגיש, כי בנקיטת לשון "עובדה חדשה" או "ראיה חדשה" לא נתכוון המחוקק לכל טענה, אשר בעצם השמעתה הופכת כביכול לראיה חדשה, אלא הכוונה לעובדה או לראיה, אשר יש בהן אמינות לכאורית. הרי מדובר על הליך שיפוטי שנסתיים כבר ואשר ההכרעה בו מעוגנת במערכת ראיות, שהייתה אמינה בעיני בתי המשפט שלפניהם היא נפרשה. כאשר מבקשים לחדש את הדיון מראשיתו, לא די בהשגה על התוצאה או בהעלאת טענה, המצביעה על אפשרות קיומה של מערכת עובדות חלופית. אין גם להסתפק בכך, שמי שמעורב בעניין מעלה תיזה עובדתית חדשה; צריך להיות בהקשר או בנסיבות דבר כלשהו, המעניק לעובדות או לראיות החדשות בהן מדבר סעיף 31(א) (2) אמינות לכאורית המצדיקה שקילתן מחדש ליד מערכת הראיות הקודמת ([מ"ח 6/84 מאמא נ' מדינת ישראל, פ"ד לח \(3\) 498, 501](#))

הטענה בדבר הקלטת היא טענה בעלמא, שלא נמצאה לה תמיכה או אחיזה בחומר הראיות שהציג המבקש ([מ"ח 1695/01 זובסקי נ' היועץ המשפטי לממשלה \(לא פורסם\)](#)). המבקש הזכיר את הקלטת במהלך עדותו, אך נראה שאם הקלטת הייתה ברשותו, הרי שבחר שלא לצרפה במסגרת הדיון בעניינו. כן בחר שלא להעיד את נבריסטי אודות תוכנה של הקלטת. זאת ועוד, הטענה בדבר קיומה של קלטת נזנחה לאחר מכן ולא נטענה בהודעת הערעור. ודוק: הטענה הכללית על קיומה של הקלטת נטענה בבית המשפט המחוזי, אולם נראה שלאור היעדר תשתית עובדתית, לא ראה לנכון בית המשפט המחוזי לייחס לה משקל. אין אפוא מקום להידרש מחדש לעניינה במסגרת הליך של משפט חוזר ([מ"ח 4512/99 אייזין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה \(1\) 357, 385](#); להלן – פרשת אייזין). עצם העלאה של טענה כללית כי קיימת קלטת, ללא כיסוס כלשהו בחומר הראיות או בתשתית העובדתית, אין בה את ה"משקל הסגולי" הנדרש, היכול לשנות את תוצאת המשפט לטובת המבקש ([מ"ח 7929/96 כוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג \(1\) 529, 561](#)).

9. יתר טענות המבקש עניינן בעיוות דין שלכאורה נגרם לו עקב התעלמות המשטרה מבקשתו לערוך עימותים, התעלמות בית המשפט המחוזי מהעובדה כי אחד

המתלוננים ביטל את תביעתו נגדו ומתלונן אחר חתם על ערבותו, וסתירות בעדויות עדי התביעה. נפסק לא פעם, כי זיהויו והגדרתו של עיוות דין ייעשו "ממקרה למקרה, על-פי נסיבותיו של כל מקרה לגופו, ובעניין זה בית המשפט יעשה כחוכמתו וכמצפונו" (מ"ח 7558/97 בן-ארי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג (1) 433, 445). בפרשת עזריה ציינתי כי:

לבחינתה של עילה זו, על הנשיא להשקיף "במבט-על" על מלוא חומר הראיות - המקורי והנוסף - ולשאול עצמו, אם על פי השקפתו שלו, קיים חשש של ממש כי בהרשעת המבקש נגרם עיוות דין (שם, בעמ' 362).

היעדר עימות בין המבקש למתלוננים אינו מעורר חשש כי נתקיים עיוות דין בהרשעת המבקש. ראשית, כפי שמציינת המשיבה, נערכו עימותים בחלק מהמקרים. שנית, אין בהעדר עימות כשלעצמו כדי להוות עילה למשפט חוזר (מ"ח 10229/03 לומקין נ' היועץ המשפטי לממשלה (לא פורסם); מ"ח 448/02 עמיאל נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). באשר לטענת המבקש כי קיימות סתירות בגרסאות עדי התביעה, הרי שהלכה היא כי אין מקומן של טענות אלה בהליך של בקשה למשפט חוזר. טענות מסוג זה מתבררות בערכאה הדיונית. אכן, המבקש הצביע על סתירות לכאורה בערעורו בפני בית משפט זה. טענות אלה נדחו. מכל מקום אין אלו בגדר טענות שהמשפט החוזר נועד לשוב וללבן (מ"ח 3068/03 גולן נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נו (5) 905, 911). אף העובדה כי אחד המתלוננים (נבריס) היה ערב לשחרור של המבקש, אין בה כדי לעורר חשש לעיוות דין, מה גם שנבריס לא היה המתלונן באותו אירוע (האישום הרביעי), אלא שימש כמתווך בין המבקש לשרבאתי. חזרתו של אחד מהמתלוננים מתביעה נגד המבקש אין בה ולא כלום במקרה דנן. מדובר בנג'די, שביטל אך את תביעתו האזרחית, ולא חזר בו מתלונתו בהליך הפלילי. נג'די תלה את הביטול בלחץ משפחתי "לסגור את העניין".

10. טענתו האחרונה של המבקש, המסווגת כטענה בדבר עיוות דין, היא כי התקיים כשל בייצוגו. אכן, ייצוג לקוי יכול שיהווה, בנסיבות מסוימות, עילה לקיומו של משפט חוזר (פרשת אייזון, בעמוד 383). אך נפסק, כי "העדרו של ייצוג או כשל בייצוג המשפטי, אין בו לבדו להביא לקיומו של משפט חוזר, ועל המבקש להראות כי אי-הייצוג מהווה בסיס לחשש ממשי בדבר קיומו של עיוות דין, וכן עליו להראות, שייצוגו היה מקים פוטנציאל ממשי לשינוי הכרעת דינו" (מ"ח 9564/01 זריקי נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). טענות המבקש בעניין זה הן כלליות וגורפות. הוא אינו מפרט במה התרשל בא-כוחו ואילו טענות נמנע מלהעלות, למעט הטענה בדבר הקלטת הטענה כי סניגורו התוודה בפני אשתו כי קיבל כסף על מנת שלא יבצע תפקידו נאמנה

היא טענה חסרת ביסוס שלא גובתה בראיה כלשהי. טענות המבקש אינן מצביעות אפוא על כשל כלשהו בייצוג היכול ליצור עיוות דין. בפרשת אייזין ציינתי כי:

אפשר שאכן נתגלעו מחלוקות בעניינים אלה בין המבקש לבא כוחו. אולם העובדה ששיקול דעתו המקצועי של בא כוחו של המבקש לא הניח את דעתו של המבקש, שאינו משפטן, אינה מקימה מניה וביה ממצא בדבר ייצוג לקוי. זאת ועוד: אפשר שבא כוחו של המבקש יכול היה לנקוט קו הגנה שונה, להביא עדים אחרים או נוספים ולהציג לעדים שאלות שונות או נוספות. גם בכך אין משום עילה לקיומו של משפט חוזר. העובדה שאופן ניהול הגנתו של המבקש לא הביא לזיכויו אינה מקנה למבקש זכות לשוב ולנסות את מזלו, באמצעות עורך דין אחר ולנהל מחדש את המשפט. שמה הפעם ייטב גורלו (שם, בעמוד 384).

עוד יש לציין כי טענת המבקש בדבר ייצוג לקוי אינה זוכה לתמיכה כלשהי בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ואף לא בערעור שהוגש מטעמו (השוו, פרשת אייזין, בעמוד 385). המבקש אף לא מצא לנכון להחליף את סניגורו בהליך הערעור. כל אלה עומדים לו לרועץ כעת.

11. סיכומו של דבר, המבקש לא הוכיח כי נתקיימה בעניינו עילה מן העילות הקבועות בחוק. הוא לא הצביע על שום ראיה או עובדה אשר עשויה, לבדה או ביחד עם החומר שהיה בפני בית המשפט, להוביל למסקנות אחרות מאלה שהגיע אליהן בית המשפט המחוזי או על חשש של ממש לעיוות דין בהרשעתו.

אשר על כן, הבקשה לקיום משפט חוזר נדחית.

ניתנה היום, י"ב בחשוון תשס"ה (27.10.04).

ה נ ש י א

העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח. 04060810_A01.doc
מרכז מידע, טל' 02-6750444; אתר אינטרנט, www.court.gov.il

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה